

Prædiken

Vi har i løbet af den tid disse 7 unge mennesker har gået til præst beskæftiget os rigtigt meget med Jesus. Vi har talt om ham, læst om ham – både i Det nye Testamente og i Peter Madsens Menneskesønnen. Vi har lavet små skuespil om ham og vi har sunget om ham. Så meget har vi beskæftiget os med Jesus, at vi måske somme tider har glemt, at det er umådeligt længe siden, at han levede. For at få sat tingene lidt i perspektiv, kan I prøve at tænke på, at Jesus har levet ca midt imellem Tollundmanden og Grauballemanden. Tollundmanden og Grauballemanden er to lig fra jernalderen der begge blev fundet i moser for ca 60 år siden. Der er fælles træk mellem Tollundmanden, Jesus og Grauballemanden. De levede alle tre i jernalderen. De var alle tre mænd, der døde, da de var i begyndelsen af 30'erne. De blev alle tre henrettet, Tollundmanden blev kvalt eller hængt, Jesus blev korsfæstet og Grauballemanden fik halsen skåret over. Men så er der også nogle kæmpestore forskelle. Vi ved næsten alt om Tollund- og Grauballemandens kroppe. Vi ved, hvad de har spist, vi ved om de havde tandpine og gigt, vi ved hvornår de sidst har barberet sig, men vi ved intet om hvem de var som mennesker. Vi kender intet til deres tanker, intet til det miljø de har færdes i. Det er lige omvendt med Jesus. Vi aner ikke hvordan han så ud. Vi ved ikke om han var lys eller mørk. Vi ved ikke om han var sund og rask eller sygelig. Vi ved intet om hvordan han gik klædt. Vi ved ikke om han var høj eller lav, tyk eller tynd. Vi aner kort sagt intet som helst om hans krop. Jo, vi ved hvad hans sidste måltid bestod af, men det skyldes ikke at vi har bevaret rester af det, men at der er nogen der har fortalt om det. Men vi kender hans tanker. Vi kender hans tanker bedre end vi kender hinandens tanker om liv og død. Hvor meget ved I om, hvad den der sidder ved siden af jer lige nu tænker om meningen med livet, døden, Gud? Ikke ret meget, gætter jeg på. For det er ikke noget, vi taler ret meget om. Med Jesus var det anderledes. Han talte om det hele tiden. Dag ud og dag ind, ja om natten med, ved vi fra nogle af fortællingerne i Det nye Testamente. Og det var ikke bare fordi det var særligt almindeligt at tale om den slags den gang. Det tror jeg såmænd ikke man gjorde. Men Jesus gjorde, fordi han havde noget på hjerte. Jesus kendte Gud. I sine tanker var han ét med Gud. Jesus's tanker og Guds tanker flød sammen. Så Jesus vidste ikke bare noget om Gud, sådan som vi andre kan vide noget om de ting, vi har særligt god forstand på. Men Jesus kendte Gud indefra. Han vidste hvem Gud er, fordi hans egne tanker også var Guds tanker. Det er meget mærkeligt. Og alligevel ikke mere mærkeligt end at to mennesker, der har levet al deres tid sammen kan komme til at kende hinanden så godt, at de hele tiden ved, hvad den anden vil sige og kan gøre sætningerne færdige for hinanden uden at nogen af dem synes at den anden begår overgreb. Sådan kan det være med gamle ægtepar, men sådan kan det også være med børn, der leger rigtigt godt og rigtigt tæt med hinanden.

I hele menneskehedens 500.000 år lange historie skete det denne ene gang midt i jernalderen i et hjørne af Middelhavsområdet, at gud, himlens og jordens skaber, forbandt sig så tæt med et menneske, Jesus fra Nazareth, at han kunne fortælle sin undrende samtid og alle os andre, hvem Gud er. Og med det mener jeg: han kunne fortælle hvorfor vi er. Han fortalte, at der bag al ting er et væsen, som ikke kan holde ud at være alene. Et væsen som er kærlighed, for kærligheden kan ikke holde ud at være alene. Dette kærlighedsvæsen, Gud, skabte himmel og jord og mennesket på jorden for at have nogen at dele sin virkelighed med. Og derfor, sagde Jesus, har vi mennesker altid én at dele vores liv med: vi har Gud. Vi har Gud at dele vores bekymringer, vores håb, vores glæder og vores sorger med.

Det er en fantastisk bevidsthed at leve med, at der er en der hører mig, en der lytter til mig, en der altid er parat, når jeg har brug for nogen at dele mine tanker med.

Tag det med jer ud herfra. Gud er der, bag jeres liv, Gud kender jer, elsker jer og lytter til jer. Så er I aldrig alene. Han var der også for Tollundmanden og Grauballemanden, da de stod der på kanten af deres moser med rebet om halsen og kniven mod struben. Måske havde de en fornemmelse af det, en slags blind tro på det. Det må vi håbe for dem. Men I ved det, for det er sagt til jer: Gud jeres far i Himlen elsker jer så højt, at han vil følge jer og være hos jer, hvad der end sker jer. I ved det, for Jesus har sagt jer det. Så tro på ham og lev jeres liv med den glæde og frimodighed det giver at vide, at I er elskede, uerstattelige og uopgivelige børn for den Gud der har skabt himmel og jord.

Amen.

Lovprisning

Apostolsk velsignelse (alle står op)

Salme: 730 Vi pløjed'

Konfirmation:

Tale til konfirmanderne

Kære konfirmander.

Der er mange mennesker, der har fulgt jer tæt og deltagende gennem mange år: jeres forældre, jeres søskende, bedsteforældre, jeres onkler og tanter, fætre og kusiner, venner og naboer. Rigtigt mange af dem er til stede her i dag. Og det er herligt. Kan I ikke ligefrem mærke, hvordan I er omgivet af gode varme følelser på alle sider?

Men så er der også nogle andre, der har fulgt jer med en helt særlig interesse og varme. De har været sammen med jer i time efter time henne i præstegården i Rødding. De har siddet der bag jer og åndet jer i nakken. De har ikke kunnet se jer, for de har ingen øjne. Og de har ikke kunnet høre jer, for de ingen ører. Men de har været der. Og de har fulgt jer med en helt særlig interesse, der kommer af, at I selv har lavet dem. Det er "De hovedløse" Jeg har taget et parstykker af dem med i dag, for at de selv på deres egen stumme måde kan overbringe deres hilsen til jer.

(de hovedløse bæres ind)

Og når nu både jeres familie og venner og de hovedløse er kommet for at hylde jer, så vil jeg da også gerne slutte mig til flokken af væsner der følger jer med stor og varm interesse. Det har været rigtigt dejligt at have jer til konfirmationsforberedelse gennem de sidste 9 måneder. I har været sjove og glade. Somme tider har I været mere interesserede end somme tider. Og det sjoveste, synes jeg var den ildhu og begejstring, I lagde for dagen, da I lavede "de hovedløse", og da I siden brugte dem til at lave diverse dramatiske optrin med, - nogle af dem var virkelig ikke for sarte sjæle.

Kære Dinand, Cecilie, Maj, Rasmus, Kristian, Michelle og Michael, jeg ønsker jer alt godt i jeres liv fremover. Husk at jeres liv hviler trygt og sikkert i Guds hænder, og kast jer så ud i livet, - men gør det ikke hovedløst, det der adskiller et menneske fra en tøjdukke udstopet med papir er, at vi kan både se høre, lugte og føle, - og tænke os om.

Og så vil jeg bede jer komme herop.